

8.

**Niedopuszczalność udostępniania informacji stanowiących
tajemnicę zawodową**

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 24 listopada 2021 r.
III OSK 4539/21

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz
Sędzia NSA Zbigniew Ślusarczyk (spr.)
Sędzia del. WSA Kazimierz Bandarzewski

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Stowarzyszenia [...] z siedzibą w W. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 grudnia 2020 r. sygn. akt II SA/Wa 735/20 w sprawie ze skargi Stowarzyszenia [...] z siedzibą w W. na decyzję Głównego Lekarza Weterynarii z dnia [...] lutego 2020 r. nr [...] w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

1. prostuje w zaskarżonym wyroku numer zaskarżonej decyzji Głównego Lekarza Weterynarii "[...]" na numer "[...]"
2. oddala skargę kasacyjną
3. oddala wniosek Głównego Lekarza Weterynarii o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 3 grudnia 2020 r. sygn. akt II SA/Wa 735/20, na podstawie art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.) zwanej dalej

”PostAdmU” oddalił skargę Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. na decyzję Głównego Lekarza Weterynarii z (...) lutego 2020 r. Nr (...) w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej.

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że organ zasadnie odmówił udostępnienia informacji publicznej w postaci listy podmiotów, do których trafiło mięso z ubojni w K. w 2018 r. do dnia zamknięcia ubojni. Zdaniem Sądu rację ma organ powołując się na art. 52 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności. Zgodnie z tym przepisem informacje dostępne dla członków sieci, odnoszące się do ryzyka grożącego zdrowiu ludzkiemu z powodu żywności lub pasz, generalnie są dostępne do wiadomości publicznej, ale zgodnie z zasadą informowania zawartą w art. 10 wskazanego rozporządzenia. W ogólności społeczeństwo posiada dostęp do informacji na temat identyfikacji produktu, natury ryzyka i podjętym środkiem. Jednakże, członkowie sieci, w tym Główny Lekarz Weterynarii podejmują kroki, aby zagwarantować, że organy i członkowie ich personelu nie ujawnią informacji uzyskanych do ujętych w rozporządzeniu celów (o którym mowa w sekcji 1 rozdziału IV), które ze swej natury są objęte tajemnicą zawodową we właściwie uzasadnionych przypadkach, z wyjątkiem informacji, które muszą być ogłoszone, jeżeli wymagają tego okoliczności, w celu ochrony zdrowia ludzkiego.

Zdaniem Sądu Wojewódzkiego, na gruncie stanu faktycznego sprawy organ wykazał, że żądana informacja w postaci listy podmiotów, do których trafiło mięso, zawarta w systemie wczesnego ostrzegania, o którym mowa w sekcji 1 rozdziału IV rozporządzenia 178/2002, nie stanowi informacji, która musi być ogłoszona w celu ochrony zdrowia ludzkiego, a zatem nie stanowi wyjątku od reguły poufności ustanowionej w art. 52 ust. 1 rozporządzenia. Powodem takiej decyzji był fakt, iż w odniesieniu do ww. żywności zachodziła potrzeba w postaci wycofania tej żywności z rynku oraz nakazania jej zniszczenia po wycofaniu. Konsekwentnie, w ocenie

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, organ wykazał, że wobec wycofania z obrotu produktów objętych zawiadomieniem RASFF, niebezpieczeństwo dla zdrowia zostało usunięte, a listy podmiotów, których ujawnienia domaga się skarżący, jako informacja uzyskana przez organ w związku z wykonywaniem obowiązków, nie podlegają udostępnieniu.

Skargę kasacyjną złożyło Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W., zaskarżając powyższy wyrok w całości. Stowarzyszenie zarzuciło naruszenie przepisów postępowania, co mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania, tj.:

1. art. 141 § 4 PostAdmU w zw. z art. 107 § 3 KPA – przez zaniechanie przez WSA w Warszawie dokonywania własnej oceny prawnej decyzji i poprzestanie na powtórzeniu rozważań organu w niej zawartych.

Ponadto Stowarzyszenie zarzuciło naruszenie przepisów prawa materialnego:

2. art. 1 ust. 2 DostInfPubU, art. 5 ust. 1 u.d.l.p. w związku z art. 52 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 - przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż ograniczenie wynikające z art. 52 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 dotyczy samego organu, chociaż dotyczy one wyłącznie pracowników organu, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie polegające na odmowie udostępnienia informacji publicznej,
3. art. 10 rozporządzenia 178/2002 - przez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż obowiązek Państwa do aktywnego informowania obywateli wyłącza uprawnienie obywateli do pozyskiwania informacji na wniosek.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wniosło o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o rozstrzygnięcie sprawy co do istoty przez uchylenie decyzji w całości i orzeczenie o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez WSA w Warszawie. Ponadto wniosło o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że istota sporu sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy przepisy rozporządzenia 178/2002 ustanawiają szczególnie tryb udostępnienia informacji i czy upoważniało to organ do odmowy udostępnienia informacji skarżącemu. Zdaniem autora skargi kasacyjnej Sąd pierwszej instancji nie dokonał żadnych własnych rozważań w przedmiocie znaczenia art. 10 i art. 52 rozporządzenia 178/2002, ograniczając się do powielenia treści zaskarżonej decyzji. Dalej autor skargi kasacyjnej wywodzi, że art. 52 ust. 1 in fine rozporządzenia 178/2002 dotyczy wyłącznie pracowników organu. Przepis ten nie ma wpływ na udostępnianie informacji publicznej, ani tym bardziej nie ustanawia odrębnego trybu jej udostępniania względem trybu zawartego w DostInfPubU. Podobnie należy interpretować art. 10 ww. rozporządzenia, który nakłada na podmioty państwowe, w tym organ, obowiązek informowania o zagrożeniach, ale nie wyłącza stosowania regulacji krajowych, w tym DostInfPubU

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Główny Lekarz Weterynarii wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na rzecz organu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Zdaniem organu bezzasadny jest zarzut zaniechania przez WSA w Warszawie dokonania własnej oceny prawnej decyzji, ponieważ Sąd ten w uzasadnieniu wyroku wyjaśnił powody uznania zaskarżonej decyzji za zgodną z prawem. Odnosząc się do art. 52 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 organ wskazał, że przepis ten nie dotyczy wyłącznie pracowników organu. Z przepisu tego wynika ogólna zasada zachowania poufności systemu wczesnego ostrzegania RASFF, która musi być przestrzegana przez wszystkich uczestników systemu, w tym przez organu. Dalej wskazano, że mięso poddane ubojowi (...) oraz (...) stycznia 2019 r. w ubojni w K. zostało wycofane z obrotu i jako takie nie stanowiło już zagrożenia dla zdrowia ludzkiego. Dlatego listy odbiorców, do których ww. mięso trafiło, nie stanowią informacji podlegającej ujawnieniu z uwagi na usunięcie zagrożenia dla zdrowia. Tymczasem wnioskowane dane stanowią informacje uzyskane przez organ w związku z wykonywaniem swoich obowiązków i jako takie nie powinny ulec rozpowszechnieniu, chyba że ich udostępnie-

nie jest konieczne celem usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzkiego.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.), zwanej dalej PostAdmU, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 PostAdmU i nie zachodzi żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 PostAdmU, które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. W tych okolicznościach w sprawie badaniu podlegały wyłącznie zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej na uzasadnienie przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 141 § 4 PostAdmU, którego skarżące Stowarzyszenie upatruje w zaniechaniu dokonania własnej oceny prawnej decyzji i poprzestaniu na powtórzeniu rozważań organu w niej zawartych. W przepisie tym ustawodawca ustanawia elementy jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego nie można Sądowi zarzucić, że nie zrealizował niezbędnych elementów uzasadnienia określonych w art. 141 § 4 PostAdmU, a których zamieszczenie pozwala odtworzyć sposób rozumowania Sądu. Tymi elementami są: a) opis historyczny sprawy, zawierający prezentację jej okoliczności faktycznych, przebiegu i stanowisk stron do momentu podjęcia ostatecznego rozstrzygnięcia zaskarżonego do Sądu administracyjnego, b) prezentacja stanowisk stron w postępowaniu sądownoadministracyjnym obejmująca w pierwszym rzędzie zarzuty skargi oraz argumenty strony przeciwnej zawarte w odpowiedzi na nią, uzupełnione ewentualnie o stanowiska innych uczestników postępowania oraz c) stanowisko Sądu obejmujące wskazanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia wraz z jej wyjaśnieniem. Sporządzenie uzasadnienia

jest czynnością następczą w stosunku do podjętego rozstrzygnięcia, stąd też tylko w nielicznych sytuacjach naruszenie tej normy prawnej może stanowić skuteczną podstawę skargi kasacyjnej. Pamiętać bowiem należy, że usprawiedliwiony będzie zarzut naruszenia art. 141 § 4 PostAdmU tylko wówczas, gdy pomiędzy tym uchynieniem a wynikiem postępowania sądownoadministracyjnego będzie istniał potencjalny związek przyczynowy. Do sytuacji, w której wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, należy zaliczyć tę, gdy to uzasadnienie nie pozwala na kontrolę kasacyjną orzeczenia. Dzieje się tak wówczas, gdy nie ma możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstawy rozstrzygnięcia (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 25 lutego 2009 r. I OSK 487/08). Tymczasem te wszystkie elementy znajdują się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a uzasadnienie części prawnej wyroku, jest wystarczające dla uzyskania informacji o przesłankach rozstrzygnięcia. Należy tu przypomnieć, że w sprawie już poprzednio Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II SA/Wa 1003/19, uchylił poprzednią decyzję Głównego Lekarza Weterynarii z (...) marca 2019 r., w uzasadnieniu którego Sąd ten dokonał oceny prawnej i poczynił wskazania co do dalszego postępowania, którymi stosownie do treści art. 153 PostAdmU, organ i Sąd ponownie rozpoznające sprawę są związane. Sąd pierwszej instancji stanowisko to przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodzić się można ze skarżącym kasacyjnie Stowarzyszeniem, że znaczna część rozważań Sądu jest powtórzeniem stanowiska organu zawartego w zaskarżonej decyzji. Jednak w okolicznościach niniejszej sprawy, w sytuacji przedstawienia przez organ prawidłowej i obszernej oraz wyczerpującej argumentacji i uznanie tej argumentacji przez Sąd pierwszej instancji za własną oraz powtórzenie jej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie świadczy o naruszeniu wymogów co do uzasadnienia wyroku wskazanych w art. 141 § 4 PostAdmU. Nie sposób też uznać, że Sąd naruszył w ten sposób przepis art. 107 § 3 KPA, który reguluje wymogi stawiane uzasadnieniu faktycznemu i prawnemu decyzji i jest adresowany do organu

administracji a nie do sądu.

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia art. 1 ust. 2 DostInfPubU w zw. z art. 52 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.Urz. UE. L 31, z 28.01.2002 r. str. 1, ze zm.) - dalej powoływane jako rozporządzenie. Skarżące kasacyjnie Stowarzyszenie upatruje tego naruszenia w ich błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, iż ograniczenia wynikające z art. 52 ust. 1 rozporządzenia dotyczą samego organu, chociaż dotyczą one wyłącznie pracowników organu.

Z bardzo lakonicznego uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika na czym miałyby polegać naruszenie art. 1 ust. 2 DostInfPubU, dlatego trudno odnieść się do stanowiska Stowarzyszenia w tym zakresie. Naruszony według skarżącego kasacyjnie przepis art. 1 ust. 2 DostInfPubU, co do zasady, dopuszcza możliwość odmiennego niż w ustawie o dostępie do informacji publicznej uregulowania kwestii dostępu do informacji publicznej w innych aktach prawnych. Konsekwencją takiego unormowania jest to, że ustawodawca dopuścił możliwość, by w innych normach prawnych znajdowały się odmiennie regulacje od tych jakie są zawarte w tej ustawie, a więc także m.in. np. zawężające krąg podmiotów uprawnionych do dostępu do informacji publicznej czy też odmiennie regulujących jego zasady. Dlatego ponownie należy przypomnieć, że w sprawie już poprzednio Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II SA/Wa 1003/19, uchylił poprzednią decyzję Głównego Lekarza Weterynarii z (...) marca 2019 r., w uzasadnieniu którego Sąd ten dokonał oceny prawnej i poczynił wskazania co do dalszego postępowania, którymi stosownie do treści art. 153 PostAdmU organ i Sądy ponownie rozpoznające sprawę były związane. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przywołał stanowisko Sądu z wyroku w sprawie sygn. akt II SA/Wa 1003/19 i oparte na nim stanowisko Głównego Lekarza Weterynarii. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 5 grud-

nia 2019 r. w ogólności uznał za prawidłowe stanowisko organu, że co do zasady jeżeli informacje żądane przez Stowarzyszenie należą do kategorii systemu wczesnego ostrzegania (RASFF), to przy zastosowaniu art. 1 ust. 2 DostInfPubU w zakresie uregulowanym w rozporządzeniu podlegają udostępnieniu według zasad w tym rozporządzeniu przewidzianych.

Powodem uchylecia zaskarżonej decyzji było to, że organ nie udowodnił, że żądane informacje należą do kategorii systemu wczesnego ostrzegania (RASFF). Jak to wskazał Sąd w zaskarżonym wyroku, organ po ponownym rozpoznaniu sprawy prawidłowo wykazał, że żądana informacja w postaci listy podmiotów, do których trafiło mięso, zawarta w systemie wczesnego ostrzegania, o którym mowa w sekcji 1 rozdziału IV rozporządzenia 178/2002, nie stanowi informacji, która musi być ogłoszona w celu ochrony zdrowia ludzkiego, a zatem nie stanowi wyjątku od reguły poufności ustanowionej w art. 52 ust. 1 rozporządzenia. Organ wskazał, że w ocenie Powiatowego Lekarza Weterynarii w O. zachodziła potrzeba zastosowania środka w postaci wycofania żywności z rynku i nakazania jej zniszczenia po wycofaniu. Główny Lekarz Weterynarii przedstawił w zaskarżonej decyzji informacje dotyczące wycofania z obrotu produktów objętych zawiadomieniem RASFF, wskazał na wydaną w tym przedmiocie decyzję Powiatowego Lekarza Weterynarii w O. z (...) stycznia 2019 r. Zdaniem Sądu pierwszej instancji organ wykazał też, że wobec wycofania z obrotu produktów objętych zawiadomieniem RASFF, niebezpieczeństwo dla zdrowia zostało usunięte, a listy podmiotów, których ujawnienia domaga się skarżące Stowarzyszenie, jako informacja uzyskana przez organ w związku z wykonywaniem obowiązków, nie podlegają udostępnieniu. Organ w sposób wyczerpujący uzasadnił stanowisko, że skoro żywność nie stanowi już zagrożenia, albowiem wycofana została z obrotu, to z uwagi na tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 52 ust. 1 rozporządzenia, nie miał podstaw do udostępnienia żądanej informacji publicznej. W skardze kasacyjnej nie podniesiono zarzutów zmierzających do podważenia tych ustaleń Sądu. Zatem Naczelny Sąd Administracyjny dokonując oceny omawianego zarzutu oparł się na tych ustaleniach.

Przede wszystkim należy zauważyć, że Sąd pierwszej instancji nie stosował i nie dokonywał wykładni art. 5 ust. 1 DostInfPubU, zatem nie mógł tego przepisu naruszyć przez jego błędną wykładnię. Przy tym należy tu zauważyć, że w skardze kasacyjnej nie wskazano na czym miałyby polegać błędna wykładnia tego przepisu.

W kwestii naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia przede wszystkim należy wskazać, że reguluje on reguły poufności dla systemu wczesnego ostrzegania a stosownie do jego treści "Informacje dostępne dla członków sieci, odnoszące się do ryzyka grożącego zdrowiu ludzkiemu z powodu żywności lub pasz, generalnie są dostępne do wiadomości publicznej, zgodnie z zasadą informowania zawartą w art. 10. W ogólności społeczeństwo posiada dostęp do informacji na temat identyfikacji produktu, natury ryzyka i podjętym środkiem. Jednakże członkowie sieci podejmują kroki, aby zagwarantować, że członkowie ich personelu nie ujawnią informacji uzyskanych do ujętych celów niniejszej sekcji, które ze swej natury są objęte tajemnicą zawodową we właściwie uzasadnionych przypadkach, z wyjątkiem informacji, które muszą być ogłoszone, jeżeli wymagają tego okoliczności, w celu ochrony zdrowia ludzkiego.

W sprawie nie budzi wątpliwości, że Główny Lekarz Weterynarii jest członkiem sieci i posiada żądane informacje. Jednak trafnie ich nie udostępnił, ponieważ, żądane informacje w postaci list podmiotów do których dostarczono mięso, nie są informacjami na temat identyfikacji produktu, natury ryzyka i podjętym środkiem. A wobec wycofania produktów objętych zawiadomieniem RASFF niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi zostało usunięte. Zatem informacje te nie mogą być objęte wyjątkiem od reguły poufności ustanowionej w art. 52 ust. 1 rozporządzenia.

Żądane informacje jako objęte tajemnicą zawodową ustanowioną w art. 52 ust. 1 rozporządzenia nie podlegają udostępnieniu, ponieważ organ wykazał okoliczności, z których wynika, że informacje te nie muszą być ogłoszone w celu ochrony zdrowia ludzkiego. A tylko w tym ostatnim przypadku mogłyby być udostępnione, tzn. gdyby ich udostępnienie miało wpływ na ochronę zdrowia ludzkiego. Żądane informacje, tj. listy podmiotów do których zostało przekazane

mięso, które następnie zostało wycofane z obrotu, nie powinny być udostępnione, ponieważ taka żywność nie stanowi już zagrożenia, a tym samym brak jest konieczności ochrony zdrowia. Przekazanie tej informacji mogłoby natomiast narazić na szkodę podmioty (odbiorców mięsa), które nie wytworzyły tej wadliwej żywności i już ją wycofały z obrotu.

Wbrew twierdzeniom Stowarzyszenia ograniczenie udostępniania informacji publicznej wynikające z art. 52 ust. 1 rozporządzenia nie dotyczy wyłącznie pracowników organu lecz także samego organu. Przepis art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 określa zasady dotyczące reguł poufności dla RASFF. Zgodnie z powyższym przepisem informacje dostępne dla członków sieci odnoszące się do ryzyka grożącego zdrowiu ludzkiemu z powodu żywności lub pasz są udostępniane do wiadomości publicznej w zakresie ogólnej informacji na temat identyfikacji produktu, natury ryzyka i podjętego środka. Jednocześnie członkowie sieci podejmują kroki, aby zagwarantować, że członkowie ich personelu nie ujawnią informacji, które ze swej natury są objęte tajemnicą zawodową we właściwie uzasadnionych przypadkach, z wyjątkiem informacji, które muszą być ogłoszone, jeżeli wymagają tego okoliczności, w celu ochrony zdrowia ludzkiego. Ochrona tajemnicy zawodowej nie zapobiega przekazywaniu właściwym władzom informacji odnoszących się do efektywności rozpoznania rynku i wzmocnienia działań na polu żywności i pasz. Informacje objęte tajemnicą zawodową mogą obejmować poufność wstępnych postępowań wyjaśniających lub bieżących postępowań sądowych, dane osobowe, informacje chronione na mocy prawodawstwa krajowego i wspólnotowego dotyczącego w szczególności tajemnicy zawodowej, poufności obrad, stosunków międzynarodowych oraz obrony narodowej. Ponadto informacje poufne mogą stanowić informacje zawarte w dokumentach handlowych takie jak listy klientów lub odbiorców, rachunki i faktury, raporty wewnętrzne, dokumenty będące przedmiotem praw własności intelektualnej takie jak receptury, opisy procesów wytwórczych.

Ustanowiona w art. 52 rozporządzenia ogólna zasada zachowania poufności systemu wczesnego ostrzegania RASFF, musi być prze-

strzegana przez wszystkich uczestników systemu, zarówno przez pracowników jak i same organy będące członkami sieci (systemu wczesnego ostrzegania dla powiadamiania o bezpośrednim lub pośrednim niebezpieczeństwie grożącym zdrowiu ludzkiemu, pochodzącym z żywności lub pokarmu). Omawiane stanowisko Stowarzyszenia jest oczywiście nietrafne, bowiem idąc jego tokiem myślenia, zasada poufności o której mowa w art. 52 rozporządzenia stanowiąca doprecyzowanie wynikającej z art. 10 rozporządzenia zasady informowania o niebezpiecznej lub potencjalnie niebezpiecznej żywności, obowiązywałaby jedynie samych pracowników, zaś organy mogłyby udostępniać wszelkie posiadane informacje. Taka teza jest bezzasadna, bowiem zamiarem wprowadzenia zasady poufności jest nieupublicznianie informacji zawartych w systemie RASFF, za wyjątkiem tych wymienionych w przepisach art. 10 i 52 rozporządzenia oraz niezbędnych dla ochrony zdrowia ludzkiego. W praktyce zasada informowania musi być bowiem ograniczona zasadą poufności danych. Natomiast sam zakres informacji przekazywanych do publicznego odbiorcy musi być dopasowany do charakteru, powagi i rozmiaru ryzyka dla zdrowia.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 10 rozporządzenia przez jego błędną wykładnię, polegająca na przyjęciu "iż obowiązek Państwa do aktywnego informowania obywateli wyłącza uprawnienie obywateli do pozyskiwania informacji na wniosek". Wbrew twierdzeniu skarżącego kasacyjnie, Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawarł takiej tezy. Sąd swojego rozstrzygnięcia nie oparł na art. 10 rozporządzenia lecz na art. 52 ust. 1 rozporządzenia w zw. z art. 1 ust. 2 DostInfPubU. Sąd będąc związany, na podstawie art. 153 PostAdmU, poprzednim wyrokiem z 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II SA/Wa 1003/19 przyjął, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają przepisy szczególne wobec ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Przepis art. 10 rozporządzenia nakłada na władze publiczne obowiązek informowania społeczeństwa, że żywność lub pasza może stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt, i w zależności od charakteru, powagi i rozmiaru ryzyka, podjęcia stosownych kro-

ków w celu poinformowania opinii publicznej o charakterze ryzyka dla zdrowia, określając możliwie najdokładniej żywność lub paszę, bądź rodzaj żywności lub paszy, ryzyko, jakie mogą one stanowić oraz środki podjęte lub, które są planowane w celu zapobieżenia, zmniejszenia lub likwidacji ryzyka. Zatem przepis ten nie wyłącza stosowania regulacji krajowych, w tym DostInfPubU. Jednak skarżące kasacyjnie Stowarzyszenie nie zauważyło, że to właśnie ustawa o dostępie do informacji publicznej w art. 1 ust. 2 stanowi, że jej przepisy nie naruszają przepisów innych ustaw (i aktów prawnych im równoważnych) określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Taką częściowo odrębną regulacją są przepisy art. 10 i 52 rozporządzenia. Skoro przepis ustawy (krajowy) odsyła do stosowania przepisów rozporządzenia wspólnotowego, to niezasadne jest twierdzenie, że wykładnia przepisów tego rozporządzenia dokonana przez Sąd narusza "przepisy prawa krajowego w sprawie dostępu do dokumentów".

Mając na uwadze powyższe wywody, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw, dlatego na mocy art. 184 PostAdmU ją oddalił.

Wniosek organu o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego oddalono z uwagi na niespełnienie przesłanek z art. 204 pkt 1 PostAdmU, bowiem organ nie wykazał aby takie koszty poniósł.

Na podstawie art. 156 § 1 i 3 PostAdmU w zw. z art. 193 PostAdmU sprostowano w zaskarżonym wyroku oczywistą omyłkę pisarską w numerze zaskarżonej decyzji Głównego Lekarza Weterynarii "(...)" na numer "(...)"